

Др Ђорђе Јанковић један је од ретких стручњака за средњовековну археологију код нас. Утемељивач је рановизантијске, ранословенске и ранохришћанске археологије у Србији. Рад је започео 1971. године у Музеју Крајине у Неготину, а од 1977. до 1978. био је запослен у Археолошком институту у Београду.

На Филозофском факултету у Београду, каријеру је започео као асистент за средњовековну археологију. Магистрирао је 1977. године са радом *Обала Дунава између Сипа и ушћа Тимока у периоду VI–XIII века*.

Десет година касније, докторирао је са темом *Становништво Балкана у VI и почетком XIII столећа*. У звање доцента изабран је 1988, а шеф Катедре за средњовековну археологију је постао 1997. Био је руководилац многих археолошких истраживања и има велико искуство у раду на терену. Аутор је великог броја научних радова и публикација.

Рад др Јанковића је изазвао многа неслагања и полемике у јавности. Данас када је у пензији више не можеда „трује“ студенте, али има више времена да пише.

Средином XX века, у стручној јавности Америке појавио се појам форбидден археологија (забрањена археологија) који је означавао сва она истраживања потврђена новим научним методама чији се резултати нису уклапали у тадашње званичне ставове науке. Ова филтрација знања објашњавана је на више начина: ситносопственичким интересима, конзервативном природом људског ума, али и геостратешким и политичким потребама великих сила. Да ли у нашој стручној јавности постоји „забрањена археологија“?

Археологија је у најужој зони интересовања оних политичара који стварају садашњи и будући свет, дакле великих сила. Њихов је интерес да потчињени народи не мисле својом главом. Тако је данас, тако је било и у далекој прошлости. Да будем сасвим одређен, данас се намеће уједињена Европа под вођством Германа и Рима, а без Словена. Они Словени који хоће у ту Европу, морају да се одрекну своје самобитности и да прихвате да су народ настао тек почетком средњег века и да зато своје културне и духовне вредности потчине западноевропским. Зато су прављене велике изложбе о Галима од III до I столећа и о Германима у доба Велике сеобе народа, који су, као и Римско царство, наводно обједињавали Европу, а заправо су је рушили.

Пошто је грчка култура, не само старија, већ узвишенија од римске, потребна им је као наводна постојбина Европе. Али, будући да су Грци православан народ, а и да су Западноевропљани уништили Византију, уведена је тврдња по којој Грци нису били један народ у предримско доба, упркос једном грчком језику, као, рецимо, у Археолошком музеју у Лајдену. Дакле, намећу став да данашњи Грци нису потомци оних давних, а да је Византија била нека заостала држава. Тако је и са Словенима.

Балканске земље су можда најконтролисаније у археолошком погледу. То се лепо види по пројектима и објављеним истраживањима, о чему би се могла написати цела књига. Лепо се види како се однос према средњовековној археологији мењао после 1948, па после пада Ранковића, па после 2000. године. Слично се дешавало и са другим областима археологије. Велика открића у преисторији, као што је култура Лепенског вира, уместо да се разраде и прошире, обустављена су; човечанство и ми смо остали без спознаје дела своје прошлости, а Србија, поред осталог, и без прихода оствареног туризмом.

Та „забрањена археологија“ код нас делује преко партијско-клановског система. Некада је КПЈ спречавала на разне начине проучавање средњовековне археологије. На пример, бојкотовани су међународни конгреси Савеза за словенску археологију, а када је дошао ред на Југославију да га организује, није одржан. У стручном погледу, то се одражавало кроз скривање података о словенским налазима, у њиховом погрешном приписивању Византији, нефинансирању истраживања.

<https://www.youtube.com/watch?v=U9GQlu9ZxJE>